ในพระพุทธศาสนา ไม่มีคำว่า “บังเอิญ” หรือ “ฟลุ๊ค” เพราะ พระพุทธศาสนาเป็น “สัจจธรรม คือ ความจริงแท้ อันไม่แปรเปลี่ยน ด้วยกาลเวลา หรือ สถานที่” ผู้ปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค” จึงได้ชื่อว่า “**อกาลิโก** แปลว่า **ผู้อยู่เหนือกฎ-เกณฑ์แห่งกาลเวลา**” พระพุทธศาสนา เป็นศาสนาแห่งการท้าทาย พิสูจน์ทราบ อยู่ที่ผลลัพท์ อันผู้ปฏิบัติสามารถรู้ได้ทันที ซึ่งไม่มีในศาสนาอื่น

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น การปฏิบัติจะต้องเป็นไปตามขั้นตอนของพุทธวิถีอันมีเพียงหนึ่งเดียวคือ “สติปัฏฐาน” เท่านั้นไม่มีทางอื่น

ด้วยเหตุดังนี้ จึงนำขั้นตอนธรรมปฏิบัติ ที่ได้ผลจริง มาให้สาธุชนผู้ใฝ่ในธรรมนำไปปฏิบัติ เพื่อหลุดพ้นจากความทุกข์หยาบ คือ หนี้สินได้จริง ๑,๐๐๐,๐๐๐ % เพราะ

หากว่า หนี้สินอันเป็นทุกข์หยาบ ยังหลุดพ้นไม่ได้ จ ะกล่าวไปใยถึงการหลุดพ้นทุกข์ละเอียด (หนี้กรรม) คือ โลภะ โทสะ โมหะ แล้วไปนิพพาน เพราะเป็นหมันมาตั้งแต่เริ่ม

ในแนวทางแห่งพุทธวิถี พุทธบริษัทต้องปราศจาก “หนี้สิน=หนี้กู้” อันเป็นทุกข์หยาบ จะเห็นได้ว่า “ผู้ที่จะเข้ามาบวชเป็นพระภิกษุในศาสนานี้ หากเป็นหนี้สิน พระ-พุทธเจ้าห้าม ไม่รับบวช!” หนี้สิน เป็นเรื่องความทุกข์ของโลก ดังพระบาลี ว่า

“อิณาทานำ ทุกฺขำ โลเก..... หนี้เป็นทุกข์ของโลก”

แต่เมื่อปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค” หมดหนี้สินอย่างแน่-นอน และท้าทายพิสูจน์ผลเชิงประจักษ์

ขอความเจริญก้าวหน้าในธรรมะ-ปฏิบัติ จงบังเกิดมีแก่สาธุชนทุกท่าน โดยพลันถ้วนทั่วกันเทอญ ... เจริญพร

การปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน – ปฏิสัมภิทามรรค

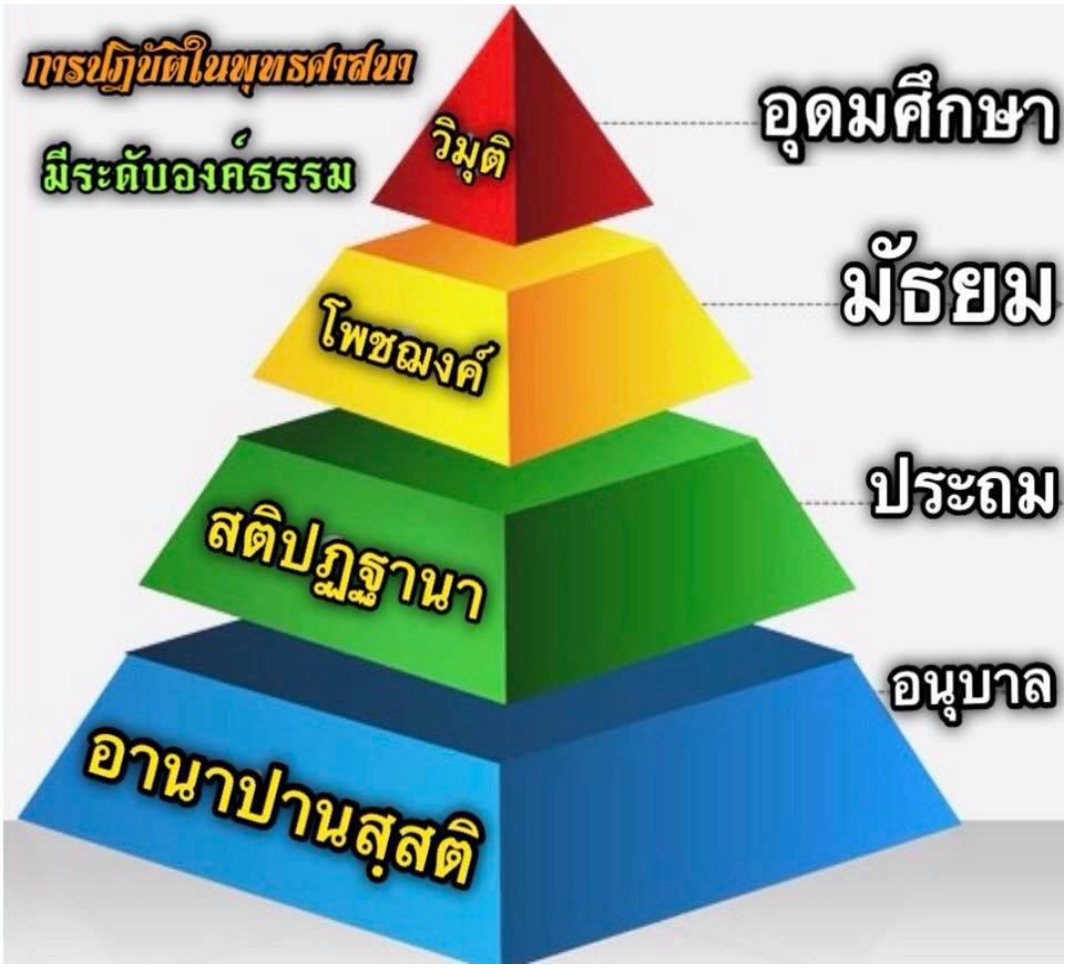

การปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค”

การปฏิบัติอย่างถูกต้องตามพุทธวิถี ย่อมเกิดบุญบารมีมหาศาล เพราะบุญเกิดจากการถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ เป็นหนึ่งเดียว บุญนั้นจะเกิดผลทันทีดังที่ผู้ปฏิบัติปรารถนาทุกประการ

::: ระดับขณิกสมาธิ ภาคอานาปานสติ

ขั้นที่ ๑ หาที่ตั้งของใจฝึกเชื่อมประสานวาจาใจให้เป็นหนึ่งเดียวกันก่อน ทั้งนี้เพื่อให้รู้ว่าใจอยู่ที่ไหน โดยหายใจเข้าไปให้สุด สุดลมที่ไหนใจอยู่ตรงนั้น แสดงว่าเราหาที่ตั้งของใจพลแล้ว ให้เปล่งเสียงทางปาก(วาจา) พร้อมกับเสียงในใจ เป็นเสียงเดียวกัน โดยให้เสียงในใจนั้นออกมาจากตำแหน่งใจ คือสุดลมที่เราสูดเข้าไป ดังนั้นท่านจึงใช้การสวดมนต์ เรียกว่า “**ปริตต์**” เพื่อฝึกให้เสียงปากกับเสียงใจออกมาพร้อมกัน

ขั้นที่ ๒ ควบคุมใจด้วยวาจา วาจานั้นเป็นปถวีธาตุ ส่วนใจเป็นอากาสธาตุ มีระยะมาตรฐาน โดยการฝึกทิ้งขนนกใน***อิริยาบทยืน*** ตรงเหยียดแขนไปด้านข้าง มือจับขนนกไว้แล้วให้หายใจเข้าแล้วทิ้งขนนกลงพื้น พร้อมออกเสียง นะ.....ให้พร้อมกับเสียงที่ออกจากใจ เพื่อที่จะได้รู้ระยะว่าเสียงที่ออกมานั้น ระยะสั้นยาวขนาดไหน ให้ทำทีละตัว เมื่อรู้ระยะตัวนะ ก็ทำต่อที่ตัว โม... จำระยะโมได้แล้วจึงต่อไปตัว ตัส...ไปจนครบว่า ๑๘ ตัว เพื่อเป็นมาตรฐานของเสียงกับระยะหายใจ ซึ่งเท่ากัน ๑ ขนนกตกพื้น เพื่อใช้ในการปฏิบัติขั้นต่อไป

ในขณะที่ยืนทิ้งขนนก และเปล่งวาจาพร้อมกับใจนั้น ในบางคำอาจเกิดความรู้สึกแปลก ๆ เช่นขนลุกขนพอง น้ำตาไหล ง่วง ฯลฯ ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า "ปิติ" ซึ่งเกิดมาแว็บวับ แล้วหายไป ไม่ทราบว่าตัวไหน จำไม่ได้ ทำไหม่บางวันเกิด บางวันไม่เกิด ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดา ของขั้นนี้ ความสำคัญคือ ฝึกให้รู้ระยะสั้นยาวของลมหาใจ

การปฏิบัติทั้งสองขั้นนี้เรียกว่า "อุคหโกศล"

:::: ระดับอุปจารสมาธิ เข้าสู่ภาคสติปัฏฐาน

ขั้นต้นการหายใจเป็น ๓ คาบ (ไตรลักษณ์)*ในอิริยาบถนั่ง*

ให้ใช้ห้องที่สงบ มีแสงสว่างพอประมาณขนาดอ่านหนังสือได้ ใช้ท่านั่งสิทธอาสนะคือ ขัดสมาธิเพชร นำแผ่นนะโม ตั้งไว้ตรงหน้าระยะห่าง ๑ศอกกำ กับ ๑ฝ่าเท้า

- ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วเปล่งวาจาพร้อมใจ ดังที่ฝึกปริตต์ มาแล้วกล่าวคำถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ๓ คาบ แล้วต่อด้วย ยนฺตา เม กตํ... ๓ คาบ
- จากนั้น ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติมั่น เริ่มหยิบปะคำจากไหล่มาไว้ในมือ ด้วยมุทธา พร้อมกับพนมมือว่าบท อิ อิทโธ...
- ซ้อมเดินปะคำก่อน สักรอบสองรอบ เมื่อมีความรู้สึกว่า ใจพร้อม สงบดีจึงเริ่มมนสิการ โดยปะคำอยู่ในมือระดับอก แล้วเข้าสู่มนสิการ-สติปัฏฐาน ดังนี้

๑. ระลึกรู้ลมหาใจเข้า(อุปาทะขณะ) คือ ตอนสูดลมเข้าไป ให้มองที่อักษรบนแผ่นนะโม พร้อมสูดลมเข้าระยะเท่ากับขนนกตก คือ หนึ่งคำ เช่น นะ..

๒. ระลึกรู้ระงับลมหาใจเข้าและออก(ฐีติขณะ) คือ สูดลมเข้าไปพร้อมภาพ อักษรให้ถึงปถวีธาตุ และหยุดภาพอักษรอยู่ตรงนั้นเท่าระยะขนนกตก (อารมณ์ที่หยุดนี้เป็น*อติมหันตารมณ์*) เรียกว่า "**ตั้งลม**" หรือ "**ที่ตั้งของใจ**"= "**ตั้งใจ**"

๓. ระลึกรู้ลมหาใจออก(*ภังคะขณะ*) คือ ค่อย ๆ เคลื่อนลมพร้อมภาพอักษรจากปถวีธาตุไล่ขึ้นเรื่อยมาจนออกจมูก ระยะเท่ากับหนึ่งขนนกตก เช่นกัน

ในขณะเวลาที่ปฏิบัติขั้นนี้ต้องใช้อุปกรณ์คือ ปะคำเป็นเครื่องช่วยในทางปฏิบัติเรียกว่า "**มนสิการ**" เพื่อเชื่อมประสาน กาย วาจา ใจ ให้ถึงพร้อมเป็นหนึ่งเดียว โดยขณะที่นั่งสองมือถือสายปะคำ **ใจเปล่งเสียง นะ....** หายใจเข้า ตั้งที่ปถวีธาตุ **ใจเปล่งเสียง นะ..**และเคลื่อนออกจมูก **ใจเปล่งเสียง นะ....** ก็ใช้นิ้วมือซ้ายเขี่ยลูกปะคำไปทางขวา ๑ เม็ด

จะเห็นได้ว่า ในขั้นนี้จะเป็นการเชื่อมประสานระหว่าง ***ใจ(กายในกาย-มโนสังขาร)*** ซึ่งเป็นอากาศธาตุ กับ ***กายนอก(กายเนื้อ-กายสังขาร)*** ซึ่งเป็นวาโยธาตุ ให้สัมปยุตเป็นหนึ่งเดียวกัน เสียงที่เปล่งจะเป็นเสียงของใจ จึงเรียกว่า "**มนสิการ**"

การเดินปะคำ เพื่อฝึกสติ (สติ แปลว่า ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์) โดยตำรง(รักษา)สติมั่น คือ ตั้งอารมณ์(สติ) ไว้ ณ ฐานที่ตั้งของใจ ๑ คำ เท่ากับระยะขนนกตก เข้า ตั้ง ออก นับปะคำไป ๑ เม็ด เช่น นะ..... ครบ ๓ ลักษณะ แล้วจึงเริ่มเม็ดปะคำต่อไป คือ ตัวโม... ไล่ไปจนครบ ๑๘ ตัว นี้เรียกว่า นับปะคำ แบบอนุโลม เมื่อจบครบ ๑๘ ตัว ก็นับปะคำแบบปฏิโลม คือ ถอยหลัง บทนะโม เริ่มที่ สะ.... ไปจนถึงครบรอบ ที่ตัว นะ..แล้วก็ทำปฏิโลมใหม่ เช่นนี้ การหายใจ ตั้งภาพ ก็ทำ ๓ คาบเช่นเดียวกัน นี้เป็นลักษณะของมนสิการ คือ ควบคุมลมหาใจ เดินหน้า(อนุโลม) และ ถอยหลัง(ปฏิโลม) ซึ่งการปฏิบัติในขั้นมนสิการ จะประกอบด้วย ๗ ขั้นตอนย่อย คือ

๑. *คณา* การนับปะคำ หรือ เดินปะคำ เปล่งวาจาปริกรรมตามไปทุกเม็ด
๒. *อนุพันธนา* ติดตามลมคือ ลมเข้า(อุปาทะ) ตั้งลม(ฐีติ) ลมออก(ภังคะ)
๓. *ผุสนา* กำหนดลมและภาพ เสียง ไว้ ณ ฐานที่ตั้งของใจ
๔. *ฐปนา* ความแม่นยำในการกำหนดฐานที่ตั้งของใจ ไม่หวั่นไหวไปมา
๕. *สัญลักขณา* ภาพอักษร(ตัวนะโม) แต่ละตัวชัดเจน ไม่พร่ามัวจนลมออก
๖. *วิวัฏนา* เปลี่ยนตำแหน่งลม ภาพ ไปยังฐานธาตุต่าง ๆได้ตามปรารถนา
๗. *ปริสุทธิ* ปิติเกิด กำหนดได้ว่าเป็นอักษรอะไร ลักษณะไหน ได้ทุกครั้ง
๘. *โตสัญจ ปฏิปัสนา* จำอารมณ์ของภาพ(นิมิต)นั้นได้ ในทุกกาล-อิริยาบถ

::: *เสริมความเข้าใจให้ถูกวิถี* :::

การนับปะคำ ทำมนัสสิการต้องใช้บทนะโม ซึ่งจะควบคุมธาตุทั้ง๑๘ (อัฏฐารสธาตุ) ซึ่งจะมีการนับปะคำพร้อมปริกรรม ประกอบด้วยการปฏิบัติ ๒ ส่วน คือ

นับปะคำเดินหน้า(อนุโลม) ตั้งแต่อักษรตัวที่ ๑ คือ นะไปจบที่ ตัส...สะ ก็คือตั้งแต่ลูกที่ ๑ ถึง ๑๘

นับปะคำถอยหลัง(ปฏิโลม) ตั้งแต่อักษรตัวที่ ๑ คือ สะ ไปจบที่ โม...นะ ก็คือตั้งแต่ลูกที่ ๑๙ ถึง ๓๖

นับปะคำ(เดินปะคำ) อนุโลมกับ ปฏิโลมสลับกัน จะได้อย่างละ ๓ รอบไตรลักษณ์ (นะ...โม ๑๘ คำ)อนุโลม ๓ รอบ+ปฏิโลม ๓ รอบ = ๑๐๘ ลูก พอดี(ถ้าไม่พอดี = ผิด)

กรณีการเกิด "**ปิติ**" จะเกิดขึ้นในขณะที่ทิ้งขนนก หรือ ตอนสวดมนต์นั้นแล้ว แต่เราจำไม่ได้ว่าเกิดขึ้นตอนไหน ตัวอะไรแน่ เป็นตอนอนุโลม หรือ ปฏิโลม ในการปฏิบัติมนสิการ ก็เพื่อที่จะหาตัวปิติแท้ ๆ ที่จะเกิดขึ้นในขณะที่เรานับปะคำ ซึ่งจะเกิดขึ้นในคำใดคำหนึ่งใน ๑๘ คำ ให้เราหยุดตรงคำนั้น เช่นนับแบบอนุโลม ผ่านปฏิโลม เข้าช่วงที่๒
มาถึงคำว่า ภะ คะ วะ โต ตรง คำว่า "**โต**" เกิดปิติขึ้นมา ให้หยุด แล้วไปเริ่มเดินปะคำใหม่ อนุโลม ๑๘ คำ ไปเข้าปฏิโลม ๑๘ คำ และเข้าอนุโลมมาถึง คำว่า "โต" ที่เกิดปิติครั้งที่แล้วนั้น เกิดขึ้นอีกไหม ถ้าเกิดขึ้น ก็เรียกว่า ได้ปิติ ซึ่งเรารู้แล้วว่าเป็นคำว่า "โต"
นี่คือที่มาของภาษาปฏิบัติเรียกกันว่า "***ตัวปิติ***" ก็เพราะว่ามันเกิดขึ้นที่ตัวอะไรนั่นเอง

ความสำคัญของ “ตัวปิติ”

“ปิติ” เป็นตัวสัญญาณที่บอกให้เรารับรู้ถึงการสัมปยุตกัน(ถึงพร้อม) ของวาจากับใจ อันมีกายซึ่งทำหน้าที่เดินปะคำนั้น รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ให้ระลึกรู้อารมณ์การเกิดขึ้นนี้ให้ได้ว่า เกิดในช่วงหายใจเข้าแล้วเปล่งวาจา หรือ ช่วงตั้งลม หรือ เป็นช่วงกำลังเดินลมออกไปยังจมูก นี่คือการติดตามลักษณะอาการของวาระจิต การระลึกรู้นี้เรียกว่า **“สติ”** เอาอารมณ์ที่เกิดปิตินี้ไปใช้ในการอธิษฐาน เพราะสภาวะการเกิดขึ้นด้วยการถึงพร้อมนี้เป็น “อธิศีล” มีสภาวะเป็น **“มหคตจิต”** คือ จิตที่มีพลังอันยิ่งใหญ่สุดเปรียบประมาณ เรียกว่า **“ปริกมฺมจิต”** เป็นอารมณ์แห่งอติมหันตารมณ์ จึงพลังสูงสุดในระดับอุปจารสมาธิ สามารถใช้ในการอธิษฐานสิ่งที่ปรารถนา ให้ปรากฏเป็นจริง แม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติสำหรับปุถุชนทั่วไป แต่เป็นสิ่งปกติที่เกิดขึ้นสำหรับผู้ปฏิบัติถึงขั้นนี้

ดังนั้น ด้วยพลังแห่งอธิศีล ประกอบด้วยมหคตจิต ในอติมหันตารมณ์ ยังให้เกิดปริกมฺจิตย่อมนำให้ “บุญ” เกิดขึ้น ณ เวลานั้นทันที และนี่แหละที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรับรองไว้ชัดเจนว่า “...ไม่มีบุญใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่า การถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ แม้เพียงขณะจิตเดียว ก็ยิ่งกว่าสร้างเจดีย์ทองคำสูงจากมนุษย์โลกถึงพรหมโลก..” ฉะนี้

และ ต้องไม่ลืมว่า การเกิดปิตินั้น ประกอบด้วย “ภาพ” ตัวอักษรเป็นคำนะ..โม ที่เรานำเข้าไปตั้งไว้ที่ปถวีธาตุ ดังนั้นเมื่อผู้ปฏิบัติชอบได้เข้าถึงขั้นได้ปิติ ก็สามารถระลึกอารมณ์ปิติ แล้ว ***“เปลี่ยนภาพตัวอักษร ให้เป็นภาพที่เราปรารถนา พร้อมเปล่งวาจาให้สิ่งนั้นปรากฏ”*** แล้วเหตุการณ์ หรือ สิ่งที่ปรารถนาก็จะปรากฏเป็นจริงตามนั้น มนสิการนี้เรียกว่า ***“วิวัฏนา”*** ผู้ที่ได้ปิติและเชี่ยวชาญ(วสี) ในการวิวัฏนาภาพอักษร(คำ) ที่ได้ปิติ สามารถกล่าวได้ว่า ชีวิตนี้จะไม่มีคำว่าตกต่ำ หรือ พบกับความทุกข์กาย ทุกข์ใจ เพราะอกุศลมิอาจแสดงผลได้ เพราะ “บุญ” ที่เรา

ปฏิบัติ รวมทั้ง "***คำ ที่เราได้ปิตินั้น คือ ภาษาของเทพยดา***" เทวดาองค์นั้นก็จะอนุโมทนาบุญ ดูแลรักษาเรา ชีวิตผู้ปฏิบัติก็จะประสบความรุ่งโรจน์ สมบูรณ์พร้อม แบบเฉียบพลันเหมือนพลิกฝ่ามือ

ผู้ที่ปฏิบัติได้ถึงขั้นนี้สามารถอธิษฐานได้ตามปรารถนา เพราะการอธิษฐานต้องประกอบด้วย สัจจะ คือ ความจริงแท้ไม่แปรเปลี่ยน อธิษฐาน คือ ตั้งกำหนดไว้ไม่แปรเปลี่ยน เมื่อจะอธิษฐานจึงต้องมีองค์ประกอบสองอย่างรวมกันคือ สัจจะ+อธิษฐาน= สิ่งที่วาจา(ปถวีธาตุ) กำหนดนั้นจะต้องเกิดขึ้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้วยเวลาและสภานที่ภพภูมิ ภาพในใจ(กายในกาย=อากาศธาตุ) ได้ถูกสร้างด้วยวาจาอันเป็นปถวีธาตุ คือ รูป ให้สามารถสัมผัสแตะต้องได้จริง

กายในกาย หรือ ใจ จะทำหน้าที่เป็นองค์มรรคด้วยคือ เป็น *สัมมาวาจา*(เสียงที่ออกมาจากใจ) เป็น *สัมมากัมมันตะ* เป็น *สัมมาอาชีวะ* เป็น *สัมมาทิษฐิ* เป็น ***อริยมรรค***

เมื่อ วาจา+ใจ เป็น *สัมมาวาจา* เกิดเป็น***อธิศีล*** คือ ***การถึงพร้อมด้วยศีล*** เป็น ***อริยศีล***

เมื่อกายร่วมเป็นหนึ่งถึงพร้อมปฏิบัติสติปัฏฐาน ด้วยมนสิการดังกล่าวข้างต้น ย่อมเป็น ***สัมมาสมาธิ*** จึงจะเห็นได้ว่า ณ ขณะนี้ ผู้ปฏิบัติได้ถึงพร้อมด้วย ศีล สมาธิ อันจักเข้าสู่การปฏิบัติที่สูงขึ้นไป อันเป็นอริยะมรรค เพื่อ ความรู้แจ้งแทงตลอด ด้วยพลังแห่งอัปปนาสมาธิ อันเป็นสภาวะที่ต้องปฏิบัติด้วย "**ใจ**"หรือ **กายในกาย** เรียกตามภาษาปฏิบัติว่า **มโนทวารวิถี**(มิติของใจ) เท่านั้น จึงจะเข้าถึงโลกุตรปัญญา ถึงพระนิพพานอันเป็นบรมสุขได้

สมดังพุทธดำรัสที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรับรองไว้ว่า

เอกายโน อยํ ภิกฺขเว มคฺโค สตฺตานํ วิสุทฺธิยา
โสกปริเทวานํ สมติกฺกมาย ทุกฺโขมนสฺสานํ
อตฺถงฺคมาย ญาณสฺส อธิคมาย นิพพานสฺส สจฺฉิกิริยาย,
ยทิทํ จตฺตาโร สติปฏฺฐาเน ฯ

" ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย กายหนึ่งเดียวนี้ จักเป็นหนทางเดียว อันจะทำให้เหล่าสัตว์บริสุทธิ ล่วงพ้นความโศก และความคร่ำครวญร่ำพันได้ ดับความทุกข์ โทมนัสได้ บรรลุอริยมรรค และ เห็นแจ้งพระนิพพาน หนทางนี้คือ สติปัฏฐาน ๔ ประการ"

พระธรรมบาล เรียบเรียงเป็นพุทธบูชา

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๒

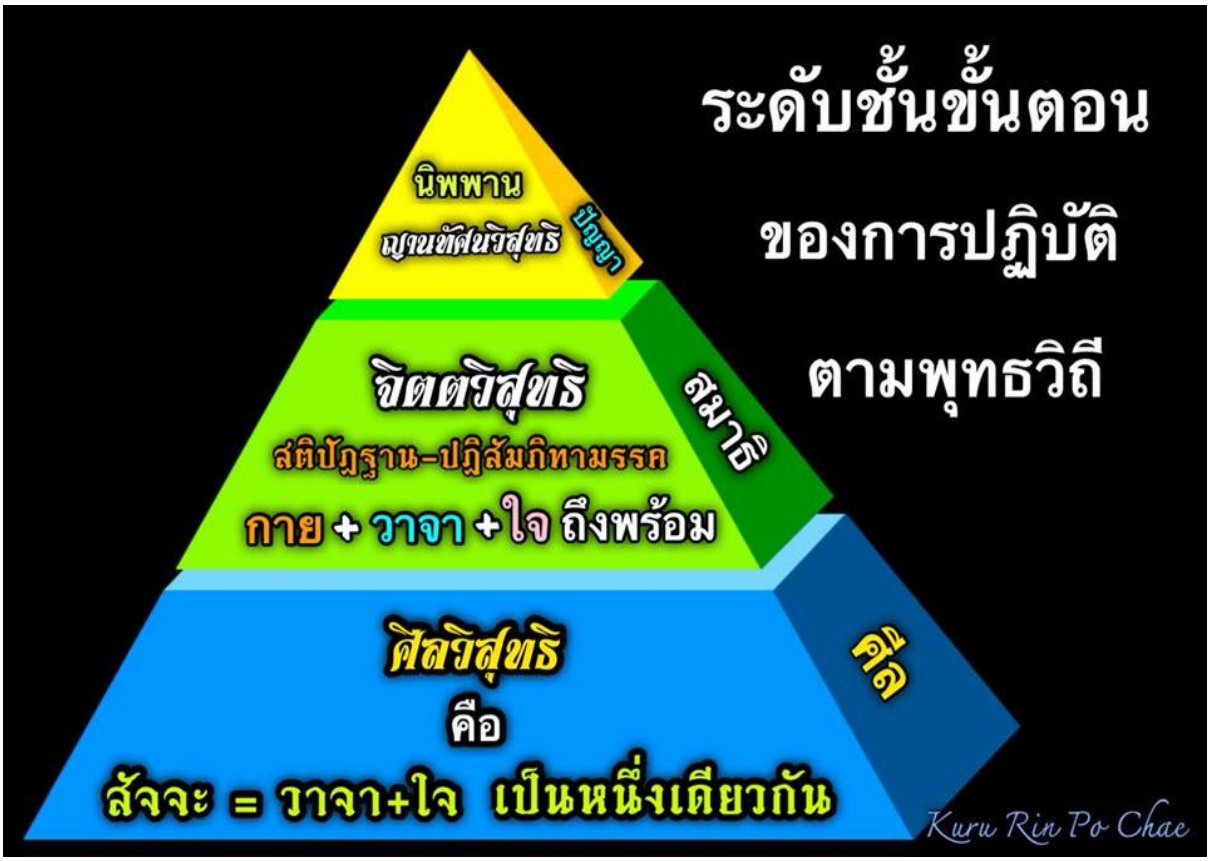

(๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๑)

การปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค” มีระดับขั้นตอนชัดเจน ซึ่งมีวิธีปฏิบัติปรากฏชัดในพระไตรปิฎก ภาคปฏิสัมภิทามรรค โดยเริ่มจาก ผู้ปฏิบัติต้องประกอบด้วย

ศีล อันเป็นธรรมชาติ รากฐานที่จะรองรับคุณธรรมขั้นสูงได้ นั่นคือ **สัจจะ** อันเกิดจากการฝึกประสานวจีสังขาร (วาจา) กับ ใจ (มโนสังขาร) ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งการฝึกนั้นใช้การ “**ปริกรรม**” คือฝึกเปล่งเสียงวาจา (ปาก) กับ ใจให้เป็นเสียงเดียวกัน โดยการสวดมนต์ (สวดพระปริตร์) เพราะหาก ปราศจากเสีย ซึ่ง **“ศีล = สัจจะ”** ก็ไม่อาจจะพัฒนาก้าวขึ้นสู่กมฺมฐานใดๆได้ (ไม่มีสัมมาวาจา ซึ่งเป็นอริยมรรค) เหมือนตาลยอดด้วน ปฏิบัติไป หายใจเสียของเปล่า พันปีก็ไม่มีวันสำเร็จ เพราะขาดสัจจะ (เพราะพุทธศาสนามีจุดหมาย คือ สัจจธรรมความจริงแท้ คือ พระนิพพาน)

ฉะนั้น ท่านจึงจัดศีลไว้เป็นรากฐาน ที่โยคาวจรผู้ใฝ่ปฏิบัติต้องฝึกให้ผ่าน เรียกว่า **ศีลมยญาณ** (อ่านว่า ศี ละ มะ ยะ ยาน) เมื่อผ่านแล้ว จึงเข้าสู่ขั้นปฏิบัติ ภาวนา-สมาธิ ต่อไป

ทั้งนี้ก็เพราะ **ศีล** คือ **สัจจะ** ที่**เป็นรากฐานรองรับสมาธิภาวนา**

คำว่า “**สมาธิ**” มาจาก สมาธานำ = สมาธิ คือ ความไม่เกลื่อนกล่น กระจัดกระจาย ของจิตและเจตสิก อันสังขารสาม คือ กายสังขาร (กายนอก กายเนื้อ) วจีสังขาร (วาจา เชื่อมประสาน) มโนสังขาร (กายใน=ใจ) ถึงพร้อมเป็นหนึ่งเดียวกัน ในการปฏิบัติตาม หลักสติปัฏฐาน ซึ่ง พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า ไม่มีทางปฏิบัติอื่นใดนอกไปจากนี้เท่า นั้น จึงจะผ่านขึ้นสู่ระดับ “ปัญญา” อันเป็นขั้นวิมุติ สูงสุด คือ พระนิพพาน ดังนี้ ฯ

(๒ ตุลาคม ๒๕๖๑)

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาที่สุด ก็คือ “**วันเทโวโรหณะ**” โดยตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ความสำคัญของวันนี้ คือ เป็นวันที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงจากเทวโลกชั้นดาวดึงส์ มาสู่เมืองมนุษย์ หลังจากที่ไปจำพรรษาที่ดาวดึงส์เป็นเวลา ๓ เดือน

ดังปรากฏในพุทธประวัติว่า ในพรรษาที่ ๗ นั้น พระพุทธเจ้าได้เสด็จขึ้นไปจำพรรษา ที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ โดยประทับอยู่บนบัณฑุกัมพลศิลา เพื่อ ทรงแสดงธรรมโปรดพุทธมารดา ซึ่งปกติแล้วพระพุทธมารดาประทับที่สวรรค์ชั้นดุสิต แต่เมื่อถึงเวลาที่พระพุทธองค์จะทรงแสดงธรรมที่ดาวดึงส์ ก็จะเสด็จมาจากวิมานชั้นดุสิต มาประทับ ณ พระปรัศว์เบื้องขวาของพระพุทธองค์ เพื่อทรงฟังธรรม

ปรากฏว่า ๗ วันก่อนวันออกพรรษา มหาชนที่เฝ้ารอการเสด็จลงจากเทวโลก ของพระพุทธเจ้า ได้เข้าไปหาพระมหาโมคคัลลานะ เพื่อให้ไปทูลถามพระพุทธเจ้า ว่าจะเสด็จลงจากเทวโลกเมื่อไหร่

พระมหาโมคคัลลานะฟังถ้อยคำ แล้วดำลงในแผ่นดินตรงนั้นเอง อธิษฐานให้

มหาชนเห็นท่านไปถึงเชิงเขาสิเนรุ แล้วขึ้นไปท่ามกลางเขาสิเนรุ และพวกมนุษย์ก็แลเห็นท่านขึ้นไป ผ่านไปหนึ่งโยชน์ สองโยชน์แล้ว เป็นต้น

พระเถระได้ไปถวายบังคม แล้วทูลว่า พุทธบริษัทประสงค์จะเฝ้าพระองค์เต็มที และอยากจะทราบว่า จะเสด็จไปลงเมื่อไหร่และที่ไหน

พระศาสดาจึงตรัสถามพระเถระว่า สารีบุตรพี่ของเธออยู่ที่ไหน

ก็ทูลว่า จำพรรษาอยู่สังกัสสนคร

จึงตรัสตอบว่า ในวันที่ ๗ แต่วันนี้ไป เราจักลงที่ประตูเมืองสังกัสสะ ในวันมหาปวารณา ผู้ใคร่จะพบเราก็จงไปที่นั่นเถิด และตรัสต่อว่า สังกัสสนครจะอยู่ห่างจากเมืองสาวัตถีประมาณ ๓๐ โยชน์ ในหนทางนั้นใคร ๆ ไม่จำเป็นต้องเตรียมเสบียง พึงบอกแก่คนเหล่านั้นว่า จงเป็นผู้รักษาอุโบสถไป เหมือนไปวิหารใกล้ๆ เพื่อฟังธรรมเถิด

ซึ่งข้อความนี้ เป็นที่มาของการตักบาตร ที่นิยมเรียกกันว่า “ตักบาตรเทโว” และวันนี้เป็นวันที่พุทธศาสนิกชนต่างก็เป็นผู้รักษาอุโบสถศีล

ความอัศจรรย์ของวันเทโวโรหณะ ในธรรมบท ได้บรรยายความอัศจรรย์ไว้ว่า พระองค์ได้ตรัสบอกท้าวสักกะจะเสด็จกลับโลกมนุษย์ ซึ่งท้าวสักกะก็ได้ทรงเนรมิตบันได ๓ ชนิด คือ **บันไดทองคำ บันไดแก้วมณี บันไดเงิน** โดยเชิงบันไดเหล่านั้น ตั้งอยู่แล้ว ที่ประตูเมืองสังกัสสนคร หัวบันไดเหล่านั้นตั้งอยู่แล้วที่ยอดเขาสิเนรุ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ บันไดทองอยู่ข้างเบื้องขวาเพื่อพวกเทวดา บันไดเงินอยู่ข้างเบื้องซ้ายเพื่อพวกมหาพรหม บันไดแก้วอยู่กลางเพื่อพระตถาคต

ความอัศจรรย์ได้บังเกิดขึ้น ก็คือ **พรหม เทวดา มนุษย์ ต่างเห็นกันหมดแล้ว** (พระพุทธองค์ไม่ได้ทรงเปิดนรก ...จิตรกรยุคหลังมโนภาพเขียนขึ้นเอง)

จากนั้นทรง**เปล่งพระฉัพพัณณรังสี**ไปปรากฏ เมื่อใครแลดูพระสิริของพระพุทธเจ้าในวันนั้นแล้ว ไม่ปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้ามิได้มีเลย

ในการเสด็จลงมาครั้งนั้น พวกเทวดาลงบันไดทอง มหาพรหมลงบันไดเงิน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงลงบันไดแก้วมณี เทพบุตรนักฟ้อน ชื่อ ปัญจสิขะ ถือพิณสีเหลือง ณ ข้างเบื้องขวา ทำบูชาด้วยการฟ้อนถวาย มาตลีสังคาหกเทพบุตรยืน ณ ข้างเบื้องซ้าย ถือของหอม และ ดอกไม้ทิพย์ทำการบูชา มหาพรหมกั้นฉัตร ท้าวสุยามถือพัดวาลวีชนี

ข้อแท้จริง ...เรื่อง วันพระพุทธเจ้าเปิดโลก (๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๑)

"เรื่อง วันพระพุทธเจ้าเปิดโลก(วันเทโวโลหนะ)"

ภายหลังที่พระพุทธองค์เทศ"อภิธรรม ๗ คัมภีร์" แด่พระมารดาและพรหม-เทวดาแล้ว ได้ทรงเสด็จลงจากดาวดึงส์สวรรค์ ณประตูเมืองสังกัสสะ พระองค์ได้ทรงทำพุทธปาฏิหารย์ ให้ไตรภพ(โลกมนุษย์ เทวดา พรหม)เห็นถึงกันหมด ทางพระพุทธศาสนาเรียกวันนี้ว่า "วันเทโวโลหนะ" ปรากฏบันทึกเป็นหลักฐานในพระไพระพุทธองค์เสด็จลงจากดาวดึงส์สวรรค์ ณตรปิฎกเช่นกัน (ขุ. ธ. พุทธวรรค มก. ๔๒/ ๓๑๖, มจ. ๒๕/ ๘๙) คำว่า"เทโวโลหนะ" แปลว่า การหยั่งลงจากเทวโลกของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า เหตุการณ์ในวันนั้นมีบันทึกเป็นพระบาลีไว้ ดังนี้

พระพุทธองค์เมื่อเทศนาโปรดพุทธมารดาบดาวดึงสวรรค์แล้ว พระพุทธองค์ได้ทรงเสด็จกลับยังโลกมนุษย์ ที่เมืองสังกัสสะ โดยทรงหยุดเวลา (อกาลิโก) ให้ทั้ง ๓ โลก

คือ มนุษย์ เทวดา พรหม ซึ่งมีอยู่ในมิติเวลาต่างกัน สามารถเห็นถึงกันได้ (ไม่ใช่ ๔ โลก คือไม่มีนรก……แต่มาปลอมปนแก้ไข เพิ่มเติมนรกเข้าไปใหม่ ในสมัยรัตนโกสินทร์)

เริ่มจากเมฆที่มีมากมายหายไป ท้องฟ้าเริ่มเปิดออก มีลำแสงฉัพพรรณรังสีพุ่งออกมา ท้องฟ้ากลวงเข้าไป เหมือนไม่มีท้องฟ้า ท้องฟ้าเปิดจนมองเห็นสวรรค์ ในลำแสงนั้น ก็จะเห็นเหล่าทวยเทพทั้งหลายในภพ ๓ เต็มไปหมด ยกเว้นอรูปพรหม ๔ ชั้น และอสัญญีสัตตาพรหม หรือพรหมรูปฟัก ที่ไม่ได้มา นอกนั้นมาหมด

ท้าวมหาราชทั้ง ๔ พร้อมด้วย นาค ครุฑ ยักษ์ คนธรรพ์ โดยเฉพาะคนธรรพ์จะร้องรำทำเพลง ประโคม ดนตรีตลอด เวลา พลุสวรรค์หลากสี ดังเป็นเสียงดนตรีสวรรค์ ดอกไม้ทิพย์สวยสดงดงาม หอมฟุ้ง ตลบอบอวลไปทั่วบริเวณ สองข้างทาง ก็เต็มไปด้วยทวยเทพทุกชั้น เทพอัปสร เรียงกันลงมาเป็นกระบวน ถัดจากนางเทพอัปสรก็จะมีเหล่าเทวดายืนเรียงรายกันเต็มไปหมด

มีบันไดทองคำใส บันไดแก้ว เพชร บันไดเงิน ทอดลงมาจากดาวดึงส์ จนถึงพื้นโลกมนุษย์

บันไดเงินเป็นของพรหมผู้มีศักดิ์ใหญ่ ทั้ง ๑๖ ชั้น ซึ่งล้วนแต่งชุดขาว มีอานุภาพมาก ผู้มีศักดิ์ใหญ่มากที่สุดก็อยู่ข้างหน้า เนรมิตฉัตรสีขาว ๙ ชั้น ลอยอยู่เบื้องบน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปล่งฉัพพรรณรังสี สว่างไสว เนรมิตพระวรกายให้ใหญ่กว่าเทวดาและพรหม ในระดับที่มนุษย์เห็นพอดี ใกล้หรือไกล ก็เห็นเท่ากันด้วยพุทธานุภาพ ทั้งพรหมโลก เทวโลก มนุษยโลกได้เห็นตลอดถึงกันทั้งหมด...."

พุทธบริษัทนับแต่ในสมัยพุทธกาล จวบจนปัจจุบันได้ยึดถือวันวันเทโวโลหนะเป็น "วันพระพุทธเจ้าเปิดโลก"

ปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๕๖) คือ ยุครัตนโกสินทร์ การเขียนภาพโดยคิดเอาเอง ทำให้เกิดความผิดเพี้ยนไปจากจารจารึก อันปรากฏในพระไตรปิฎก เพราะสัตว์นรก อยู่คนละภูมิกับมนุษย์ และในข้อความจากพระบาลีไม่มีการเปิดนรก

ดังนั้น หากชาวพุทธเห็นภาพ "พระพุทธเจ้าเปิดโลก"ที่ใดมีนรกด้วย ก็ขอให้ทราบว่า เป็นภาพที่บิดเบือนเพี้ยนไปจากพระไตรปิฎก...(ปรากฏตามภาพที่นำมาเปรียบเทียบไว้ข้างต้นนั้น)

(๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๑)

สิ่งทั้งหลาย ย่อมสำเร็จได้ด้วยใจ .....มิใช่... สิ่งทั้งหลายจะสำเร็จได้ด้วยเงิน!! มีเงินลงทุนเป็นร้อยล้าน อาจไม่เหลือเงินสักบาท แถมเป็หนี้มีมาเยอะ แต่ คนไร้การศึกษา ไร้เงินตรา แต่ใจสู้บรรลุเป้าหมายกลายเป็นอภิมหาเศรษฐี นี่ไง ตัวอย่าง !!

ตอบข้อสงสัย .....

เสี่ยวิชัย ทำบุญเป็นหมื่นล้าน ทำไมบุญนั้นไม่มาช่วย ?..... ถ้า “บุญ” มีจริง !

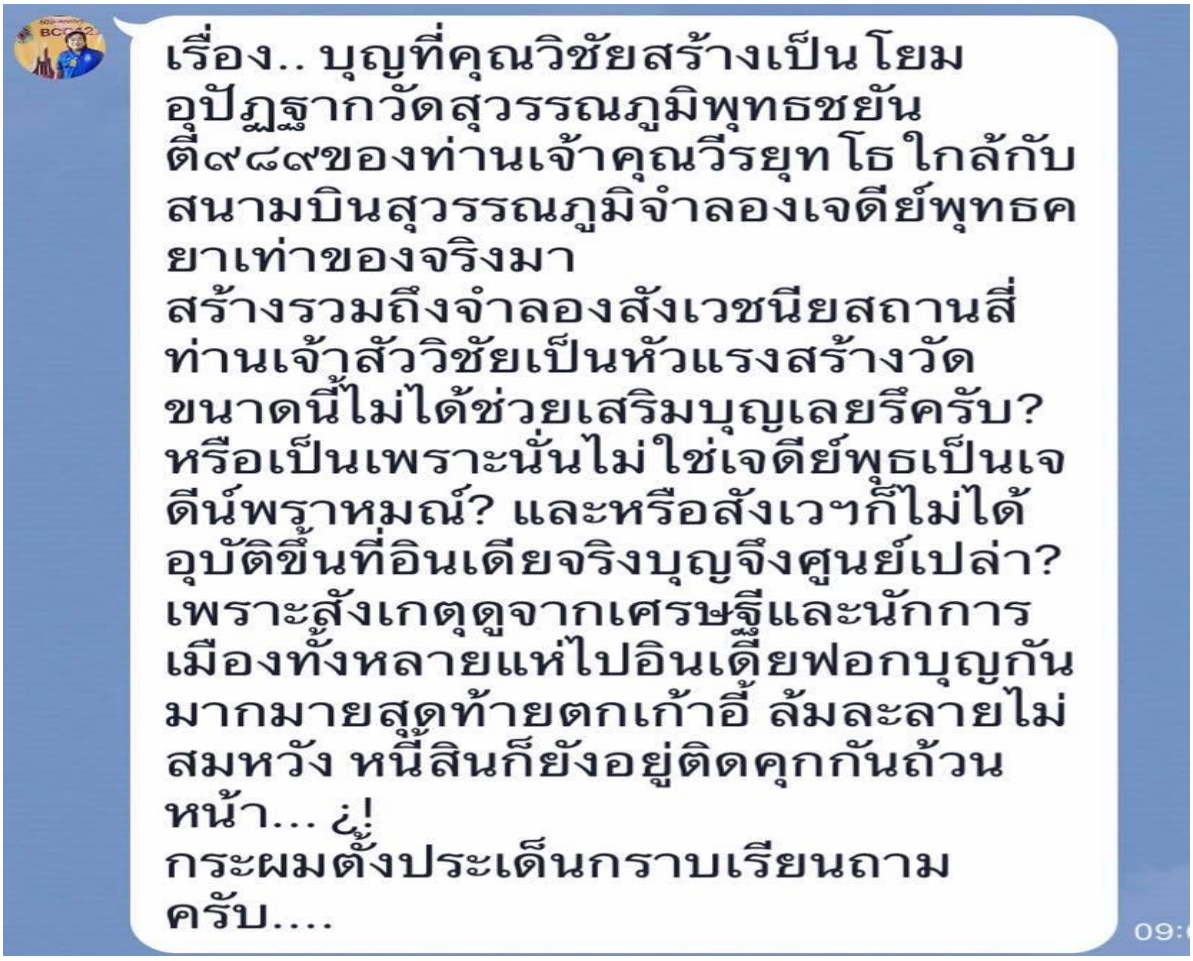
เรื่อง.. บุญที่คุณวิชัยสร้างเป็นโยม
อุปัฏฐากวัดสุวรรณภูมิพุทธชยัน
ตี๋๙๘๙ของท่านเจ้าคุณวีรยุท โธ ใกล้กับ
สนามบินสุวรรณภูมิจำลองเจดีย์พุทธค
ยาเท่าของจริงมา
สร้างรวมถึงจำลองสังเวชนียสถานสี่
ท่านเจ้าสัววิชัยเป็นหัวแรงสร้างวัด
ขนาดนี้ไม่ได้ช่วยเสริมบุญเลยรึครับ?
หรือเป็นเพราะนั่นไม่ใช่เจดีย์พุธเป็นเจ
ดีน์พราหมณ์? และหรือสังเวฯก็ไม่ได้
อุบัติขึ้นที่อินเดียจริงบุญจึงศูนย์เปล่า?
เพราะสังเกตุดูจากเศรษฐีและนักการ
เมืองทั้งหลายแห่ไปอินเดียฟอกบุญกัน
มากมายสุดท้ายตกเก้าอี้ ล้มละลายไม่
สมหวัง หนี้สินก็ยังอยู่ติดคุกกันถ้วน
หน้า... ¿!
กระผมตั้งประเด็นกราบเรียนถาม
ครับ....

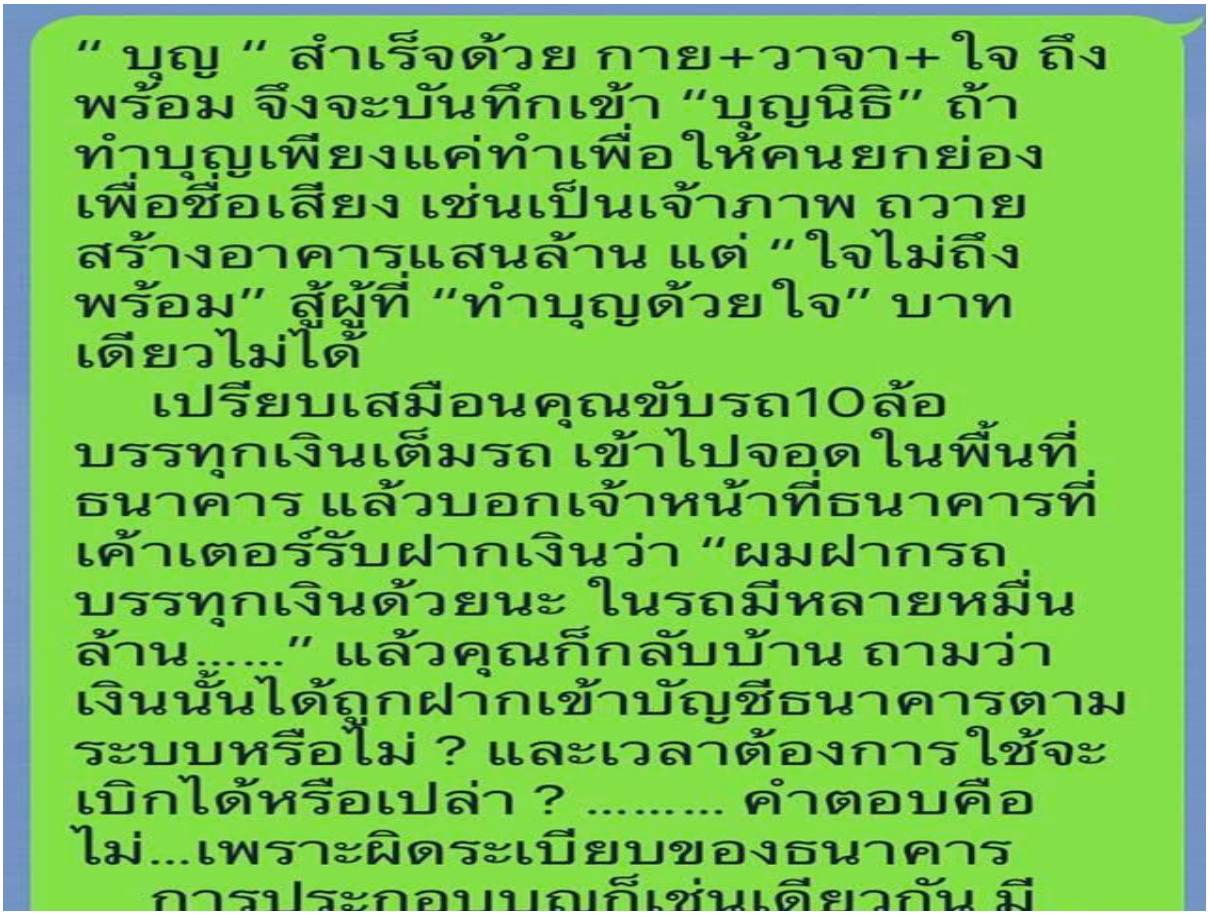
“ บุญ “ สำเร็จด้วย กาย+วาจา+ ใจ ถึง
พร้อม จึงจะบันทึกเข้า “บุญนิธิ” ถ้า
ทำบุญเพียงแค่ทำเพื่อให้คนยกย่อง
เพื่อชื่อเสียง เช่นเป็นเจ้าภาพ ถวาย
สร้างอาคารแสนล้าน แต่ “ใจไม่ถึง
พร้อม” สู้ผู้ที่ “ทำบุญด้วยใจ” บาท
เดียวไม่ได้
เปรียบเสมือนคุณขับรถ10ล้อ
บรรทุกเงินเต็มรถ เข้าไปจอดในพื้นที่
ธนาคาร แล้วบอกเจ้าหน้าที่ธนาคารที่
เค้าเตอร์รับฝากเงินว่า “ผมฝากรถ
บรรทุกเงินด้วยนะ ในรถมีหลายหมื่น
ล้าน.....” แล้วคุณก็กลับบ้าน ถามว่า
เงินนั้นได้ถูกฝากเข้าบัญชีธนาคารตาม
ระบบหรือไม่ ? และเวลาต้องการใช้จะ
เบิกได้หรือเปล่า ? ..... คำตอบคือ
ไม่...เพราะผิดระเบียบของธนาคาร
การประกอบบุญก็เช่นเดียวกัน มี

การประกอบบุญก็เช่นเดียวกัน มีแบบแผนขั้นตอน และองค์ประกอบ ที่พระพุทธองค์กำหนดไว้ชัดเจนว่า ต้องถึงพร้อมด้วย กาย+วาจา+ ใจ จึงจะเป็นบุญ เพราะ “บุญ” จะเกิดสำหรับผู้ที่มี “ศีล” = สัจจะวาจา คือ วาจา+ ใจ ถึงพร้อม และ กายจึงนำสิ่งนั้นถวาย จึงครบองค์ประกอบ

และนี่แหละที่พระพุทธองค์จึงทรงถ่ายทอดวิธีปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค” แก่พุทธบริษัทให้ปฏิบัติเพื่อให้เกิด “บุญ” ทรงตรัสไว้ชัดเจนว่า “เมื่อวาจาใจถึงพร้อม แม้เพียงขณะจิตเดียว ก็เป็นบุญอันยิ่งใหญ่กว่า สร้างเจดีย์ทองคำ จากมนุษยโลกถึงพรหมโลก” จากที่อธิบายมาจะเห็นว่า “บุญ” ทำไม่ยาก แต่ต้องทำตามขั้นตอนที่ถูกต้อง

ดังนั้น การที่มหาเศรษฐีทั้งหลาย เอาเงินไปละลาย ด้วยเข้าใจผิดคิดว่า “ทำบุญ” นั้นจึงไม่เกิดผล ทั้งยังทำให้เกิดความเสื่อมศรัทธาและเป็นข้อครหาแก่ผู้ไม่เข้าใจถ่องแท้ในพระธรรมคำสอน ก็หาว่าทำบุญมากมาย ทำไมบุญจึงไม่ช่วย นั่นก็เพราะทำผิดรูปแบบเหมือนจอดรถขนเงินไว้แล้วไปบอกฝากพนักงานแบ็งค์ ดังที่ดล่าวแล้วข้างต้น

20:34

หลังจากที่เจ้าสัว ซื้อตึกมหาอุบาทว์ และเป็นเจ้าของสมบูรณ์แล้ว ก็มีสถาปนิกจากต่างประเทศคนหนึ่งมาสร้างหุ่น โดยบอกว่านี่เป็นจำลองแทนตัวของเจ้าสัว ที่สำคัญคือเป็นตัวอักษรไทย เห็นชัดแต่ไกล อ่านได้ว่า “ศพ” ในเมื่อหุ่นนี้สถาปนิกผู้สร้างบอกว่าเป็นหุ่นแทนตัวเจ้าสัว ดังนั้นอักษรว่า “ศพ” คนเห็นก็รู้ได้ว่าเป็น “ศพเจ้าสัว” นี่คืออิทธิพลราหู ที่ทำให้อวิชาครอบงำ เห็นดีงามตามไปจนสร้างหุ่นเจ้าสัวได้สำเร็จ

ที่สำคัญใครเป็นคนต้นคิดสร้างหุ่นเจ้าสัว คงไม่ใช่ช่างฝรั่งที่จะเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาสร้างให้ฟรี มั๊ง ?

รูปสถาปัตยกรรมซึ่งทำเป็นหุ่นแทนตัวเจ้าสัว แต่กลับใส่คำว่า “ศพ” ไม่ผิดอะไรกับ การทำพิธีไสยศาสตร์ที่เรารู้จักกันดี (ในหนังก็มีที่เรียกว่า “ฝังหุ่นสาปแช่ง) เป็นเรื่องที่แปลกมากว่าเจ้าสัวอนุญาตให้สร้างได้ยังไง ซ้ำยังตั้งไว้หน้าอาคารอีกด้วย !

ที่ยิ่งไปกว่านั้น พื้นที่ปลูกสร้างตั้งอยู่บนป่าช้าเก่าของ ๓ ผี (ผี ๓ ชาติ คือ ป่าช้าฝรั่ง ป่าช้าแขก ป่าช้าจีน) ทั้งไม่เคยปรากฏว่า มีการทำพิธีล้างป่าช้า ถอนอาถรรพ์มาก่อนเลย แต่สร้างลงไปบนพื้นที่ ๓ ปีศาจ คิดเอาว่ามันจะขนาดไหน

ที่ร้ายไปกว่านั้นคือ ราหู หมายถึง ภูตผีปีศาจ อุบาทว์จัญไร ความชั่วร้าย อวิชาทั้งปวง ซึ่งมีพลังสูงสุดในรอบ ๑,๐๐๐ ปี (ได้เคยอธิบายไว้ใน FB เรื่องอิทธิพลราหู เมื่อปีที่แล้ว) โลกเราจึงสูญเสียด้วยภัยร้ายแรงสารพัดชนิดดังที่เห็น ไม่เว้นแม้แต่กรณีเจ้าสัว

พลังของราหูส่งผลร้ายแก่ประเทศอย่างรุนแรงต่อเนื่อง ดังกล่าวมาแล้ว เพราะตึก

นี้เป็นตึกที่สูงที่สุดในประเทศ จึงเสมือนเสาอากาศ ที่ส่งคลื่นความชั่วร้ายไปทั่วแผ่นดิน ดังปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน และ จะเป็นไปต่อเนื่อง ชนิดปราศจากเหตุผล ที่วิญญูชนจะอธิบายได้

เงินทองจะมีมากมายเพียงใด ก็ไม่อาจต่อต้านอำนาจร้ายของ "ราหู" ยิ่งช่วงระยะนี้ราหูแรงมาก ดังที่เคยเตือนมาตลอด.....ยากมากที่จะแก้ เพราะสิ่งต้องแก้ไขมันอยู่ใต้ดินที่ปลูกตึกตอกเสา ฝังทับเหยียบเท้าลงไป จะแก้ยังไง ท่านจึงให้ทำพิธีก่อนขุดดินจอบแรก เหมือนจ่ายเงินค่าที่ให้เจ้าของเค้า โอนโฉนดเป็นเจ้าของก่อนจึงปลูกบ้าน นี่คือลักษณะการรุกที่ผีจึงไม่เว้น

สรุป.....ยากที่จะแก้

Read 5
14:03

Read 5
14:03

Khanistha Buathet

ต้องขอบอกเพิ่มเติม เกี่ยวกับตึก มหานครอีกว่า ที่ดินก็เฮี้ยนแรงจริง เพราะตึกมหานครนี้ สร้างอยู่บนที่ดินเดิม ซึ่งเป็น สุสานจีีน - ฝรั่ง ของคริสเตียน
รูปปั้นที่เดิมตั้งอยู่หน้าตึกนี้ คูณวิชัย ได้สั่ง ให้รื้อออกเมื่ือ เดือนกันยายน เพราะมีคำว่า "ศพ"
ตามแผนเดิม...
ก่อนจะเกิดเหตุไม่คาดคิด
จะมีการทำพิธี ปัดเป่าไล่สิ่งชั่วร้าย ออกจาก อาคาร ในวันเสาร์ที่ 3 พฤศจิกายน โดยนิมนต์พระไว้ทั้งหมด 500 รูป

09:35

Khanistha Buathet

09:35

ตอบข้อสงสัย .....๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

ถึง คุณ Khanistha Buathet

เหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับผู้เกี่ยวข้องทุกตระกูล ที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อาณาบริเวณ “ตึกมหาอุบาทว์” สิ่งที่เกิดมันเหมือนมะเร็ง รักษาไม่ถูกต้อง=ตายสถานเดียว
การทำพิธีล้างป่าช้า ถอนอาถรรพ์ ไม่ใช่การนิมนต์พระมาสวดพุทธมนต์ เพราะนั่นมันตอนจบ เป็นพิธีหลังจากทุกอย่างเสร็จแล้ว ซึ่งแม้ว่าจะนิมนต์พระทั้งประเทศมาสวดก็ช่วยไม่ได้ เพราะเหมือนคนป่วยยังไม่หาย บังคับให้วิ่งมันเป็นไปไม่ได้
แต่สิ่งที่ต้องทำนั้นต้องเป็นขั้นตอน เริ่มแต่การเชิญเจ้าป่าช้าทั้ง 3 ป่าช้า มาชุมนุม(มหาชุมนุมปีศาจราชทูต) ไม่ใช่ชุมนุมเทวดา มันแตกต่างกัน มันเรื่องต่างมิติ ผู้ทำพิธีและผู้ร่วมพิธีก็จะมีอันเป็นไปไม่เว้นแม้ลูกหลานญาติพี่น้องหรือผู้ร่วมงาน เจ้าที่ควบคุมฝูงผีปีศาจมีอำนาจเฉพาะ ไม่ใช่พิธีจิตวิทยาที่ทำให้เพียงคนรู้สึกว่าดี เจ้าพิธีต้องรู้จริง ป่าช้าเดียวก็ยากแล้ว นี่สามผีสามป่าช้า ธรรมดาเค้าต้องทำก่อนขุดดินจอบแรก นี่สร้างจนเสร็จถึงคิดได้ .....
อามิตตาพุด

จาก FB; Pataphee Arpo Techo Wayo

หงส์แดงสยายปีก (สีแดงแสงอาทิตย์รุ่งอรุณ)

เต่าดำ (ความมืดเริ่มปกคลุม เวลาค่ำมาถึง)

เสือขาว (หมอกและลมหนาวเย็นพัดมาไม่ขาดสาย)

มังกรเขียว (เมฆรวมตัว สีเขียวเข้ม ฝนได้มาถึงแล้ว)

http://rustanyou.com/iching/iching.html

ตัวอย่าง...การสืบต่อ “บุญ”

บุญ หรือ กรรม จะถูกเก็บไว้เป็นรหัสพันธุกรรม ในสัญญา (DNA) ที่จะส่งผ่านและบันทึกไว้ด้วยชวนจิต (อ่านว่า ชะวะนะจิต) ใน ๗ ระดับ ซึ่งไม่ว่าจะเกิดในภพภูมิไหน เมื่อถึงเวลาอันประจวบเหมาะด้วยแรงกระตุ้นของ “ปริตร(เสียง)” คือการสวดมนต์ สัญญานไฟฟ้าชีวภาค ก็จะเคลื่อนตัวไปกระตุ้น ให้ Plasma Energy ทำงานค้นหาสัญญาเดิม ที่เป็นส่วน “บุญ” ออกมาแสดงผล ไม่ว่าจะเป็นอายุแค่ไหนเด็กผู้ใหญ่ ก็จะแสดงผลได้ไม่จำกัดกาล

ด้วยเหตุดังนี้ คุณย่าคุณยาย สมัยก่อน จึงพาลูกหลานเข้าวัด จนเป็นประเพณี(ผู้ที่เริ่มต้นประเพณี คงทราบความลับนี้) จึงปฏิบัติกันสืบมา อันส่งผลให้เด็กที่เข้าวัดสวดมนต์แต่เด็กได้รับคลื่นเสียงที่เป็นมงคล ขับเคลื่อนโมเลกุลของชีวิตให้ดำเนินไปอย่างมีความสุข ไม่ประกอบกรรมชั่ว และยังสามารถเข้าใจในธรรมะ ต่างๆ ได้อย่างลึกซึ้ง เพราะสืบต่อสัญญาเดิมจากชาติที่แล้ว (เหมือนที่บรรยายไปเมื่อวันที่ 12-13 พค.61) ทั้งยังสามารถเข้าใจ=อ๊อ เข้าใจหัวข้อธรรมะยากๆ ได้อย่างปรุโปร่ง และปฏิบัติธรรมต่อเนื่องจากชาติที่แล้วได้ด้วย

และคลิปนี้เป็นตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม และคำตอบว่า “...เด็กทารกที่ยังพูดไม่ชัด สามารถสวดมนต์ชัดเจนได้อย่างไร?...”

A. https://m.facebook.com/ronron168/videos/1042238065928015/

กราบนมัสการหลวงพ่อ ด้วยความเคารพ ขอรับ

วันนี้ กระผมมีเรื่องจะกราบเรียนหลวงพ่อทราบ สักเล็กน้อย ขอรับ...จริงๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรมากนัก แต่เต็มไปด้วยความปลาบปลื้มขอรับ

ที่สำคัญ กระผมได้รับรู้และอยู่ในเหตุการณ์ด้วยตัวเอง พร้อมกับลูกชายคนโต ซึ่งถือเป็นจังหวะและโอกาสสำคัญ ให้เขา(ลูกชาย)ได้เผชิญกับบททดสอบ และบทเรียนภาคปฏิบัติด้วยตนเอง... ในเหตุการณ์ ต่อไปนี้ครับ...

วันนี้ (เสาร์ที่ 5 ส.ค. 60) เวลา ราวๆ 12.00 น. เศษ
มีเหตุการณ์ให้ต้องรู้สึกกังวลใจ...แต่กลับจบลงได้ด้วยความปลาบปลื้มใจอย่างมาก ขอรับ...

ลูกชายคนโต (น้องอังกอร์) อายุ 12 ปี (ชั้น ป.6 ร.ร. สาธิตฯ มข.) ได้ทำโทรศัพท์ iPhone Se หล่นหายขณะที่ไปเรียนพิเศษอยู่ที่อาคารคอมเพล็กซ์ มข. (ศูนย์รวมสรรพสิ่งของ มหาวิทยาลัยขอนแก่น) ซึ่งหล่นหายในระหว่างที่วิ่งมาขึ้นรถยนต์ที่พ่อได้จอดรอรับอยู่ โดยสถานที่ดังกล่าวนั้น เต็มไปด้วยนักศึกษาและผู้คนพลุกพล่านอย่างมาก

แต่โชคดีที่พี่นักศึกษาผู้หญิง ชั้นปีที่ 1 คณะวิทย์ฯ มข. ชื่อ "พี่เอื้อ" ซึ่งได้เดินทางมามอบตัวนักศึกษาใหม่ที่ มข. ในวันนี้เช่นกัน(บังเอิญมากๆ)... ได้เก็บโทรศัพท์เครื่องดังกล่าวได้ และนำมาส่งคืนให้

ซึ่งช่วงเวลาของเหตุการณ์ดังกล่าวนั้น ถือว่าปุ๊บปั๊บมาก เมื่อเทียบกับช่วงเวลาที่โทรศัพท์ได้หายไปแล้ว แต่กลับได้รับคืนภายในครึ่งชั่วโมง

กระผม จึงขอถือโอกาสนี้ กราบเรียนเล่าเรื่องราวดีๆ ครั้งนี้ ให้หลวงพ่อทราบ เพื่อเป็นการขอบคุณน้ำใจและความดีงามของน้องนักศึกษาคนดังกล่าว...และเพื่อให้ผู้คนในสังคมได้ปลื้มใจว่า คนดีมีน้ำใจนั้นยังคงมีอยู่...

แต่ที่สำคัญไปกว่านั้น คือ กระผมต้องขอบคุณเหตุการณ์ครั้งนี้ ที่ได้เป็นบททดสอบ...และทำให้ลูกชายได้เข้าใจและสัมผัสได้ถึงพุทธานุภาพของการปฏิบัติ ตั้งลม อิมาหังฯ และการอธิษฐาน ได้อย่างดีขึ้นด้วยตนเอง

เพราะในเหตุการณ์ ขณะนั้น ต้องทำใจได้เลยว่า คงไม่มีโอกาสได้ของกลับคืนแน่ๆแล้ว หลังจากที่ได้พยายามค้นหากันทั่วทุกจุดแล้ว...

สิ่งสุดท้าย ที่เหลือเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียว คือ การตั้งลม อิมาหังฯ และอธิษฐานให้ได้ของกลับคืนมา ทั้งกระผม และลูกชาย ได้กลับเข้าไปในรถ ต่างคนต่างนิ่ง สงบ เงียบ และตั้งลมฯ โดยเฉพาะลูกชายกระผมนั้น ดูจะจริงจังและตั้งใจมากๆ เพราะทั้งโทรศัพท์และข้อมูลในเครื่องล้วนมีมูลค่าและจำเป็นต่อเขาอย่างมาก...

หลังจาก ตั้งลม อิมาหังฯ และอธิษฐานเสร็จ...เพียง 5 นาที ก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น พร้อมกับเบอร์ฯที่กระผมไม่คุ้นเคย ซึ่งก็คือเบอร์ของน้องนักศึกษาที่เก็บโทรศัพท์ได้นั่นเอง...ได้โทรกลับมาที่เบอร์ของกระผม...เพราะกระผมได้โทรเข้าเครื่องลูกชายหลายครั้ง

หลังจากได้รับโทรศัพท์คืนแล้ว...เจ้าตัว(ลูกชาย) ก็นิ่งเงียบอยู่พักนึง...กระผมก็หันไปมองหน้าและสบตาเขาแล้วพยักหน้าพร้อมกัน เหมือนรู้กันว่า ที่เขาเงียบไปชั่วครู่นั้นเพราะอะไร...

ผ่านไปซักพักใหญ่ เขาก็หันมาบอกพ่อว่า "อังกอร์ขอบคุณเทวดาเรียบร้อยแล้วนะครับพ่อ"

กระผมขออนุญาตกราบเรียนเล่าเรื่องนี้ให้หลวงพ่อทราบ เพื่อกราบขอบพระคุณหลวงพ่อในทุกสิ่งอย่าง ที่ได้เมตตาถ่ายทอด อบรม พร่ำสอน ให้กระผมสามารถนำความรู้ที่หลวงพ่อเมตตาให้มานั้น ถ่ายทอดต่อไปยังสมาชิกในครอบครัวและบุตรหลาน ให้ทุกคนได้มีที่พึ่งของตนเอง ขอรับ...

โดยเฉพาะกับลูกชายกระผมทั้งสองคนนั้น ไม่ว่าจะด้านผลการเรียน ดนตรี กีฬา กิจกรรม และภาวะผู้นำต่างๆ ล้วนมีคุณภาพและประสิทธิภาพ อันเกิดจากพื้นฐานของการปฏิบัติ ที่หลวงพ่อได้เมตตาสอนกระผมมา เพื่อให้กระผมสามารถถ่ายทอดต่อไปยังลูกๆได้ และใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาชีวิต ต่อไป...

กราบนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง ขอรับ...

Eddie

15:45

15:45

15:45

15:46

15:46

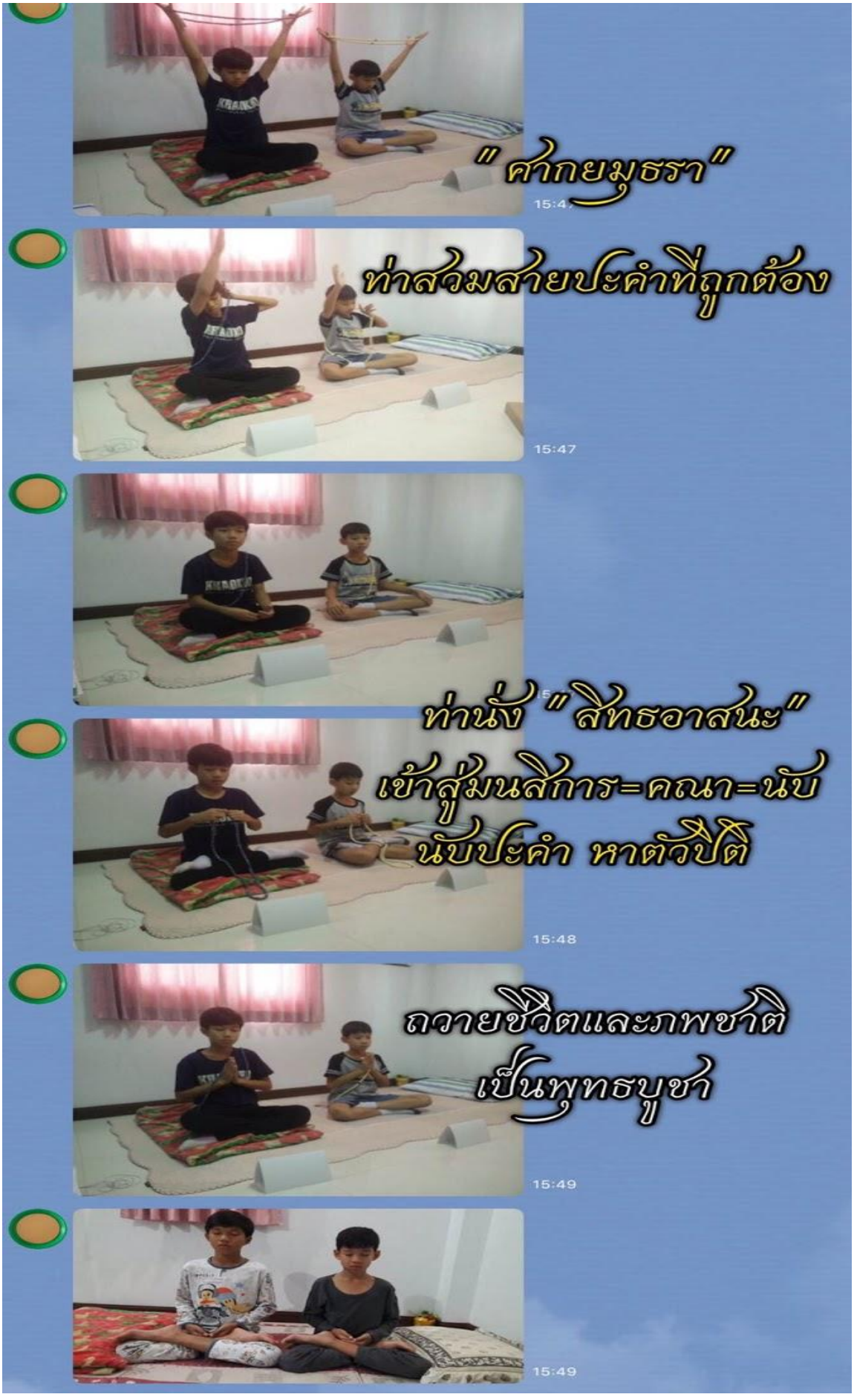
"ศากยมุธรา"
15:47
ท่าสวมสายปะคำที่ถูกต้อง
15:47
ท่านั่ง "สิทธอาสนะ"
เข้าสู่มนสิการ=คณา=นับ
นับปะคำ หาตัวปิติ
15:48
ถวายชีวิตและภพชาติ
เป็นพุทธบูชา
15:49
15:49

15:50

กราบนมัสการและกราบขอบพระคุณในความเมตตาของหลวงพ่อเป็นอย่างสูง...

กระผมสำนึกและระลึกถึงพระคุณ ความเมตตา และพระธรรมคำสอนของหลวงพ่อเสมอ ขอรับ...

15:50

การตั้งลม เรียกตามแนวปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ว่า "ระงับอัสสาสะ(ลมหาใจเข้า) ระงับปัสสาสะ(ลมหาใจออก) คือ การไม่หายใจ แต่ไม่ใช่ "กลั้นลมหาใจ". ส่วนใหญ่ผู้ที่ไม่เข้าใจ แค่ฟังๆ ก็ไปทำแต่ไปกลั้นลมหาใจ ก็จะให้โทษ สมองจะขาดอ๊อกซิเจน หน้ามืด เป็นอันตรายต่อสุขภาพ แต่การตั้งลม จะช่วยล้างถุงลมในปอด และเพิ่มจำนวนเกล็ดเลือดแดง ให้มากขึ้น จึงทำให้ร่างกายสดชื่น ฟื้นตัวเร็ว เหมาะอย่างยิ่งกับผู้ที่ทำงานแบบไม่ชอบพักผ่อน หรือมีเวลาพักผ่อนน้อย สมองจะไม่มึน สดใส และไม่โทรม

ในกรณีที่ควรเพิ่มเติม สำหรับผู้ที่ "ตั้งลมเป็นบ้างแล้ว" หรือ กำลังฝึกอยู่ก็ตาม เวลาที่นอนลงไป เมื่อเริ่มหายใจ ให้ "สร้างความรู้สึกไปพร้อมลมหาใจที่เข้ามา ว่า ..... ความร่ำรวย ความสำเร็จ สิ่งที่ปรารถนาอันเป็นมงคลเข้ามาพร้อมกับลมหาใจ.....นี่คือตอนเข้ามา.....และดึงเอาไปไว้ที่ท้องน้อยหยุดไว้..... ให้ใช้ความรู้สึกนำเอาสิ่งที่เรานำเข้ามาพร้อมลมหาใจนั้น ให้แผ่สร้านทั่วร่าง(ส่วนบนเหนือสะดือ) .....พอเต็มที่ .....ก็ผ่อนออก ให้ใช้ความรู้สึก นำออกไปทางปลายเท้า .....โดยให้มีความรู้สึกว่า..... สิ่งไม่ดี ความผิดหวัง ความเศร้า โรคภัย ไหลออกไปทางปลายเท้า

ให้ทำวนไปอย่างนี้จนหลับ เมื่อตื่นขึ้นมาจะเห็นความเปลี่ยนแปลง ของร่างกายได้ชัดเจน

โดยเฉพาะเมื่อปฏิบัติอย่างนี้แล้วไม่เกิน 15 วัน จะเห็นชีวิตตนเองเปลี่ยนไปในด้านดี ทั้งสุขภาพ การงาน และเศรษฐกิจการเงิน นี่เรียกว่าอานิสงค์ของการปฏิบัติ เป็นการทำ "อานาปานสติ" ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสให้พุทธบริษัทปฏิบัติก่อน ทำสติปัฏฐาน เหมือนหัดอ่าน ก...เอ๋ย ก ไก่. แล้วจึงไป ก อะ กะ ก อา กา....."

"การใช้ความรู้สึก" นำลมหาใจ ไปยังตำแหน่งต่าง ๆ ทาง Quantum Physic และวิทยาศาสตร์การแพทย์ เรียกว่า "การสื่อสารทางโมเลกุล"

ขอความเจริญก้าวหน้าในธรรม สมปรารถนาในสิ่งอันเป็นกุศล จงปรากฏผลโดยพลัน แก่สาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบในธรรมทุกท่าน ถ้วนทั่วกันเทอญ

Read 14
21:43

Read 14
21:43

ผมไม่เคยเชื่ออะไรง่ายๆ (มันต้องพิสูจน์)
หลาย ปีที่ผ่านมา ได้เพียรปฏิบัติ ตามที่ครูบาอาจารย์ทุกท่านได้สั่งสอน เพื่อพิสูจน์ สิ่งที่ครูท่านสอน ว่าจะเป็นจริงหรือไม่? ผมเองชอบศึกษาหาความรู้ และต้องมีเหตุมีผล จากการศึกษาได้เรียนรู้ว่า "ความรู้ในตำราไม่พอทำให้ ความรู้นั้นใช้ได้จริง ต้องลงมือทำ" ซึ่งปีที่ผ่านมาก็ได้ใช้จนบังเกิดผลหลายอย่าง เช่น
1.เรื่องโชคลาภ ล็อตเตอรี่ ก็ถูกเป็นสิบงวด เมื่อก่อนไม่ถูกบ่อยขนาดนี้ (3-4 ปีถูกสักทีนึง)
2.เรื่องบ้าน มีหลายเรื่องเป็นอัศจรรย์ เช่น มีคุณตามาเข้าฝันว่าให้บ้านฯ ผ่านมาถึง ครึ่งปี ไม่น่ากู้ผ่านก็ผ่าน แบบบังเอิญเกินไป
3.เรื่องได้รับตำแหน่งหน้าที่การงานสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่คาดคิด ซึ่งมีผู้ใหญ่ที่เคารพเมตตาช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง ท่านช่วยโดยไม่ต้องขอ เป็นต้น
#ซึ่งวิชาทางการฝึก"ใจ" นี้ **#เป็นเรื่องไม่ง่ายเลย**
แต่ก็สามารถพิสูจน์ และฝึกฝนตนได้ ผมได้ผลจริง (ของจริงต้องพิสูจน์ได้และสอนผู้อื่นปฏิบัติเกิดผลตามได้จริงตามพุทธพจน์) และจะพัฒนาเปลี่ยนแปลงตนเอง ให้มีความรู้อันยิ่ง ไปเรื่อยๆเหมือนผมมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์

อธิษฐาน ให้ได้ผล ร้อยเปอร์เซ็นต์

★ รายการโปรด • 8 ชม. •

เชน ไชยบุรี

2 ก.พ. 2020 •

สิ้นลังเลสงสัยในไตรรัตน์
ครูขจัดข้อกังขาให้อาสัญ
ถือสัจจะวาจาชั่วชีวัน
ให้ไทยนั้นอยู่คู่พระศาสนา
ศีลธรรมจักยึดมั่นประจำจิต
กายชีวิตมอบเป็นพุทธบูชา
มุ่งตรงต่อหนทางเอกะมรรคา
ปฏิปทาแน่วแน่ไม่แปรผัน
สักกายะฐิตินี้ขอละสิ้น
เพื่อแผ่นดินถิ่นเกิดเชิดชูฉันท์
ให้ลูกหลานอยู่เป็นสุขนิจนิรันดร์
ขอสวรรค์ทุกชั้นฟ้าสาธุการ
.....
วันอาทิตย์ ที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๖๓
เชน ไชยบุรี